

Ansvar her. — I et andet Land tager man sig meget større ud end man i Virkeligheden er. Jeg følte, at hvert Ord, jeg sagde, kunde faa en uberegnelig Indflydelse. Jeg sukkede til Gud om hans Vejledning, og saa fortalte jeg ganske simpelt mine Søstre mit Syn paa Sagen, og hvorledes jeg havde faaet Øjnene op. Da vi var færdige, sagde K. F. U. K.s Formand: *„Jeg ser nu, at jeg har villet dømme om den Sag uden at kende den.* Vi vil alle gaa med til det offentlige Møde i Aften, og jeg vil sætte mig ind i Sagen, og Gud staa mig da bi, om jeg i Fremtiden kommer til at gaa imod dem, som jeg nu føler mig saa nøje knyttet til.“

Det var om Torsdagen. Om Søndagen træffer jeg K. F. U. K.s unge Sekretær, der senere er bleven Forstanderinde for en Diakonissestiftelse. Hun siger glædestraalende: „Min Formand er nu vunden for Kvindesagen“. „Kan vi stole paa det“, siger jeg. „Saa snart hun mærker Modstand, gaar hun vel sin Vej igen“. „Nej“, siger hun, „min Frøken er et Menneske, man kan stole paa“. Og virkelig, i næste Nr. af K. F. U. K.s Blad skriver hun en hel Redegørelse for sit forandrede Syn. Hun er forberedt paa, at mange vil finde det frygteligt, „men“, siger hun, „lad os saa tage Sagen frem paa vore store Møder; nu har jeg været Eders Formand i over 25 Aar, vi skulde vel kunne tale igennem med hverandre“.

I Edinburg i Fjor blev jeg formelig interviewet af flere af de hollandske Delegerede der, og efter saadan en Samtale erklærede en hollandsk Præst: „Vi burde have en „Kristelig Kvindevalgretsforening“. Der er saa meget Snæ-

versyn, saa megen gammel Bitterhed mellem os og dem, der staa udenfor Menigheden, at vi vanskeligt kan faa de troende Kvinder til at slutte sig til de bestaaende Foreninger. Paa den anden Side er det en frygtelig, ja skæbnesvanger Ting, at alle andre Kvinder ved at gaa med i Stemmeretsforeningerne og gennem Aarene høre alle disse Foredrag faar en Udvikling, som vore Kvinder ikke faar

Den Dag, Kvinderne faar Stemmeretten, hvilket jeg anser for en Retfærdighedshandling og mener vil kunne blive til Gavn for vort Folk, da staa vi med en Flok uvidende Kvinder, og er det i al Almindelighed galt, naar Kvinderne kun kommer til at følge Førerne, saa er det dobbelt galt, naar de troende Kvinder gør det“.

„Ja“, svarede jeg. „alt dette forstaaer jeg godt, men hvorledes vil De faa de troende Kvinder til at vaagne?“ „Den eneste Maade, hvorpaa jeg kan tænke mig, at det vil kunne ske“, siger han, „er, om en Kvinde ud af deres egen Midte staa frem og tager et Arbejde op iblandt dem“. „Fuldstændig rigtigt“, svarede jeg, „men jeg beklager den Kvinde, som Gud kalder dertil; jeg ved af Erfaring, hvad dette vil sige“. „Ja“, siger han, „det kan være svært, men naar Gud kalder en af os til et Arbejde, giver han os ogsaa Kræfter“. Ja, det er sandt. —

Næste Kongres holdtes i *London*. Med Mærket paa Brystet gik jeg først til K. F. U. K.s Verdensformand, Miss. *Morley*. Hun havde i Forvejen skrevet til mig; „Jeg sympatiserer med selve Arbejdet for Kvinders Stemmeret, men ikke altid med den Maade, hvorpaa